

Sygn. akt IX W 1167/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Ostromecka

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r. i 15 czerwca 2015 r. sprawy

K. K. (1)

s. S. i B. z domu K.

ur. (...) w E.

w dniu 15 grudnia 2014 r. o godz. 18:10 na ul. (...) w O. kierujący pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa osobie pieszej znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych czym doprowadził do jej potrącenia, wskutek czego doznał obrażeń ciała, czym kierujący pojazdem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a ponadto nie okazał podczas kontroli wymaganego dokumentu

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw, art. 95 kw w zw. z art. 22 ust. 1, art. 38 Ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego K. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie z **art.86 § 1 kw, art. 95 kw** skazuje go na **karę 600,- (sześćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 120,- (sto dwadzieścia) złotych i opłatą w kwocie 60,- (sześćdziesiąt) złotych.**

IX W 1167/15

UZASADNIENIE

Obwiniony **K. K. (1)** zamieszkuje w O.. Pracuje zawodowo, osiąga miesięczny dochód około (...) złotych. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu. W przeszłości był wielokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym (k. 18-20).

W dniu 15 grudnia 2014 r. około godz. 18:10 obwiniony K. K. poruszał się pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) prawym pasem ruchu ul. (...) w O. od strony ronda (...) w kierunku ul. (...). Wraz z nim na miejscu pasażera z przodu pojazdu podróżowała M. Z. (1). Zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych na wysokości (...) w O., obwiniony zauważył, iż w okolicach przejścia dla pieszych znajdują się osoby piesze oczekujące na możliwość

przejścia, zarówno po prawej, jak i po lewej stronie przejścia. Pokrzywdzony Z. D. (1) poruszał się chodnikiem przy ul. (...) po stronie (...) w O.. Po dojeździe do oznakowanego przejścia dla pieszych zatrzymał się i upewnił się czy nie nadjeżdżają pojazdy. Zauważył pojazd obwinionego poruszający się ul. (...). Pojazd znajdował się daleko i pokrzywdzony wszedł na przejście. Obwiniony widząc pokrzywdzonego wchodzącego na oznakowane przejście dla pieszych nie zatrzymał pojazdu celem ustąpienia pierwszeństwa pokrzywdzonemu, a odbił tylko w stronę lewego pasa ruchu. Pomimo wykonanych manewrów obwiniony doprowadził do potrącenia Z. D., który w wyniku uderzenia upadł na maskę pojazdu obwinionego, a następnie osunął się na jezdnię. Obwiniony od razu zatrzymał pojazd, pokrzywdzony samodzielnie wstał z jezdni. Pomocy udzieli mu policjanci R. S. oraz I. J., którzy stali na parkingu przy K. O., którzy o zdarzeniu powiadomili pogotowie ratunkowe oraz patrol ruchu drogowego. Pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał stłuczenia części czołowej głowy oraz lewego podudzia. Wykonując dokumentację związaną ze zdarzeniem funkcjonariusze ruchu drogowego ujawnili, iż obwiniony nie posiadał przy sobie i nie okazał do kontroli polisy potwierdzającej zawarcie obowiązkowej umowy OC.

W wyniku zdarzenia na pojeździe marki O. o nr rej. (...), którym kierował obwiniony K. K. ujawniono uszkodzenia w postaci wyraźnych otarć brudu w części środkowej nad logo (...) na pokrywie silnika, połamane z lewej strony w części dolnej umocowanie przedniej tablicy rejestracyjnej oraz otarcie brudu na lewym zewnętrznym lusterku.

(dowód: notatka urzędowa k. 4, k. 9, protokół badania stanu trzeźwości: Z. D. k. 5, K. K. k. 6, szkic miejsca zdarzenia k. 7, protokół oględzin pojazdu O. k. 8, karta medycznych czynności ratunkowych k. 12v., płyta CD-R k. 24, zeznania Z. D. k. 11v., wyjaśnienia obwinionego k. 39-39v., zeznania I. J. k. 39v., zeznania R. S. k. 39v. M. Z. k. 44, 14V)

Wobec powyższego K. K. (1) został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i art. 95 kw w zw. z art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W toku postępowania wyjaśniającego obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i złożył wnioski o skazanie bez przeprowadzania rozprawy oraz wymierzeniem kary 600 złotych grzywny. Jednak na posiedzeniu cofnął powyższy wniosek. W toku rozprawy obwiniony zmienił wyjaśnienia i nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił, że poruszał się z niewielką prędkością i widział w okolicach przejścia, na wysepce rozdzielającej pasy ruchu mężczyznę oczekującego na przejście. Ten mężczyzna nie wszedł na przejście, jednak z prawej strony pokrzywdzony wszedł nagle na przejście. Ponadto wyszedł zza zaparkowanego przy przejściu pojazdu. Obwiniony podkreślił, że gdy zauważył pokrzywdzonego wchodzącego na przejście odbił w lewo i zaczął gwałtownie hamować, jednak pokrzywdzony przyspieszył kroku i doszło do potrącenia. Obwiniony zaznaczył, że potrącił pokrzywdzonego w okolicach ¼ przejścia, zaraz przy krawędzi jezdni, ponieważ dopiero pokrzywdzony wchodził na przejście. Odnośnie braku dokumentów wymaganych podczas kontroli obwiniony przyznał iż w dniu zdarzenia nie posiadał przy sobie polisy obowiązkowego ubezpieczenia OC, gdyż zapomniał zabrać jej z domu.

Sąd podzielił wyjaśnienia obwinionego jedynie w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia wykroczenia z art. 95 kw oraz w części w której potwierdził, że widział osoby piesze znajdujące się przy oznakowanym przejściu dla pieszych. W ocenie

Sądu nie sposób jednak podzielić wyjaśnień obwinionego w pozostałej części ponieważ są nielogiczne, sprzeczne oraz pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami i zasadami w ruchu drogowym.

Obwiniony zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych bezwzględnie zobowiązany jest do zachowania szczególnej ostrożności i zwiększenia uwagi. Obwiniony w wyjaśnieniach sam przyznał, że widział osoby piesze znajdujące się w pobliżu przejścia co powinno już zwiększyć jego uwagę. Wprawdzie wskazał, iż widział jedynie mężczyznę znajdującego się na wysepce rozdzielającej pasy ruchu, zaś pokrzywdzonego zauważył w ostatniej chwili.

Sąd w pełni podzielił zeznania pokrzywdzonego Z. D. ponieważ są jasne i logiczne. Pokrzywdzony podkreślił, że zatrzymał się przed przejściem i rozejrzał. Potwierdził, że widział zbliżający się pojazd jednak był na tyle daleko, że zdecydował się wejść na przejście. Do potrącenia doszło w połowie przejścia dla pieszych.

Przebieg zdarzenia przedstawiony przez pokrzywdzonego koresponduje także z zeznaniami funkcjonariuszy Policji I. J. oraz R. S., którzy znajdowali się w pobliżu. R. S. podkreślił, że do zdarzenia doszło na środku przejścia, bliżej wysepki. Policjanci zaprzeczyli aby w pobliżu przejścia stał zaparkowany pojazd utrudniający widoczność.

Zeznania powyżej wskazanych funkcjonariuszy znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej sporządzonej przez R. S. bezpośrednio po zdarzeniu. Wynika z niej, że obwiniony na miejscu oświadczył, iż widział pokrzywdzonego wchodzącego na przejście jednak myślał, że się zatrzymał widząc jego samochód. A gdy zauważył, że pieszy nie zatrzymuje się to próbował ominąć go zjeżdżając na lewy pas ruchu i wtedy doszło do potrącenia.

Sąd dał wiarę również zeznaniom pasażerki obwinionego M. Z. (3), która stwierdziła, iż zbliżając się do przejścia dla pieszych widzieli wchodzącego na niego bez zatrzymania pieszego. Trudno podzielić zdanie świadka, iż miało to miejsce, gdy samochód był około 1,5 metra przed przejściem, albowiem nawet przy niewielkiej prędkości, uwzględniając czas reakcji kierowcy (z prędkością 40 km/h w czasie reakcji psychicznej kierowcy samochód przejeżdża 5,5 metra) do potrącenia pieszego doszłoby w innym miejscu.

Okoliczności zdarzenia wskazane przez pokrzywdzonego oraz policjantów korespondują z dokumentacją zdjęciową sporządzoną na miejscu zdarzenia. Ze zdjęć jednoznacznie wynika, iż pojazd obwinionego po potrąceniu zatrzymał się w okolicach środka przejścia dla pieszych, na linii rozdzielającej pasy ruchu. Ponadto bezpośrednio przed przejściem nie był zaparkowany żaden pojazd. Pierwszy pojazd stał zaparkowany dopiero na wysokości schodów prowadzących do K.. Pojazd zaparkowany był prawidłowo i zachowana była odległość 10 m od przejścia dla pieszych. Ze zdjęć wynika do zdarzenia doszło na ul. (...) na części posiadającej dwa pasy ruchu w jednym kierunku. Warunki drogowe były trudne, gdyż było już ciemno, jezdnia była mokra. Ulica w miejscu zdarzenia jest oświetlona oświetleniem ulicznym.

Wobec powyższego Sąd uznał obwinionego K. K. (1) za winnego tego, że w dniu 15 grudnia 2014 r. o godz. 18:10 na ul. (...) w O. kierując pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa osobie pieszej znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych, czym doprowadził do jej potrącenia, wskutek czego doznał obrażeń ciała, czym kierujący pojazdem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a ponadto nie okazał podczas kontroli wymaganego dokumentu. Swoim zachowaniem obwiniony wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 86 §1 kw i art. 95 kw.

Zaznaczyć należy iż oskarżyciel błędnie wskazał, iż czyn obwinionego wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym bowiem kwestie związane z zachowaniem kierujących zbliżających się do oznakowanych przejść dla pieszych reguluje art. 26 ustawy Prawo o ruchu drogowym i tak winna być prawidłowa kwalifikacja tego czynu.

Szczególna ostrożność, zgodnie z art. 2 ust. 22 ustawy Prawo o ruchu drogowym polega na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Użycie przez ustawodawcę określenia „szczególna” ostrożność, oznacza, że chodzi o kwalifikowaną postać ostrożności.

Kierujący zobowiązani są do zachowania szczególnej ostrożności jedynie w sytuacjach wskazanych w ustawie, które wiążą się z większym niż przeciętne niebezpieczeństwem. Kierujący zbliżając się do przejścia dla pieszych zobowiązany jest zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu, który znajduje się na przejściu. Specjalne zasady obowiązujące kierujących przy zbliżaniu się do przejść i przejeżdżaniu przez nie wynikają z zagrożenia dla pieszych jakie stwarzają pojazdy przejeżdżające przez przejścia. Zatem kierujący zbliżając się do przejścia musi być szczególnie czujny i uważnie obserwować przejście dla pieszych, aby gdy zajdzie taka potrzeba zatrzymać swój pojazd przed przejściem i przepuścić pieszego. Bardzo często w takiej sytuacji konieczne jest zmniejszenie prędkości, ma to miejsce w sytuacji gdy jazda z dotychczasową prędkością doprowadzi do dojechania do przejścia, zanim piesi zdążą je opuścić lub gdy zmuszałaby do gwałtownego hamowania tuż przed samym przejściem dla pieszych co niewątpliwie stanowi zagrożenie w ruchu drogowym i powoduje jego utrudnienie.

Pokrzywdzony przechodził przez przejście z prawej na lewą stronę w stosunku do jazdy samochodu obwinionego. Zatem jego pojawienie się go na przejściu nie mogło być dla niego zaskoczeniem. Poza tym obwiniony potwierdził, że widział pokrzywdzonego Z. D. jak przechodzi przez przejście. Mimo to nie zachował szczególnej ostrożności do jakiej zobowiązują go przepisy i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu, który znajdował się na wyznaczonym przejściu dla pieszych. Przejście dla pieszych było oznakowane znakami poziomymi i pionowymi. Pieszy mógł przypuszczać, że pojazd obwinionego zbliżający się do przejścia umożliwi mu bezpieczne przejście. Ponadto obwiniony sam przyznał, że nie zatrzymał się widząc pieszego a jedynie odbił w lewo w kierunku w którym podążał pokrzywdzony, co w efekcie doprowadził do jego potrącenia.

Mając powyższe na uwadze obwiniony winien zwiększyć uwagę i zachować szczególną ostrożność jadąc tym odcinkiem ulicy (...). Miał on dostateczne informacje o panującym w tym miejscu zagrożeniu. Powinien także ograniczyć prędkość. W danej sytuacji drogowej obwiniony nie powinien też być zaskoczony pojawieniem się pokrzywdzonego na przejściu, tym bardziej, że widział, iż zbliża się ona w kierunku przejścia. Ponadto sam stwierdził, iż widział także innego pieszego stojącego na wysepce rozdzielającej pasy ruchu. Należy podkreślić, że kierujący ma obowiązek obserwacji nie tylko części ulicy ale jej całej szerokości i od obowiązku tego nie zwalnia go zachowanie innego kierowcy (por. wyrok SN z 07.01.1981 r. V KRN 366/80, OSNPG 1981, nr 8-9, poz. 90). Do zaobserwowanej sytuacji kierujący powinien dostosować prędkość tak aby móc odpowiednio szybko i skutecznie reagować na zmieniające się sytuacje na drodze.

Wobec powyższego należało uznać, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na oznakowanym przejściu dla pieszych. Obwiniony swoim zachowaniem stworzył poważne zagrożenie dla zdrowia, a nawet życia pokrzywdzonego.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, że obwiniony naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego. Zachowanie obwinionego charakteryzuje się wysoką szkodliwością społeczną czynu i zasługuje na szczególne potępienie. Na wymiar kary miał wpływ również fakt, iż obwiniony w przeszłości karany był wielokrotnie za wykroczenia w ruchu drogowym.

Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących w stosunku do obwinionego.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec obwinionego kara 600 złotych grzywny wpłynie na niego wychowawczo i zapobiegnie ponownemu popełnieniu wykroczenia. Kara w orzeczonym wymiarze odpowiada społecznej szkodliwości czynu i zawinieniu obwinionego.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych uznając iż osiągnane przez obwinionego dochody i jego sytuacja majątkowa pozwalają mu na ich uiszczenie.